

Særlig i Nordsjælland ejer den forskellige store Søer, Arresø, Esromsø og Furesø, men ogsaa andre Steder i Landet ejer den betydelige Søarealer, f. Eks. Silkeborg Sø. Dernæst ejer den sikkert en Mængde mindre Søarealer omkring i Landet, specielt vel i en Del af vore Skovdistrikter, og desuden ejer den en Del Vandløbsstrækninger og en Del særlige Fiskeriprivilegier. Men hvad den ejer af Fiskevande og Fiskerettigheder, foreligger ikke oplyst nogetsteds. Nu ved vi, at disse Rettigheder og Ejendomme, som Staten saaledes er i Besiddelse af, har en vis Tilbøjelighed til at glemmes, at smuldre hen i Tidens Løb, hvis man ikke faar Rede paa, hvad det drejer sig om. Vi har ønsket, at der ikke skulde gaa for meget i Glemmebogen, og ment, at det, hvis det skulde forhindre, var paa Tide at optage en paalidelig og samlet Fortegnelse over, hvad Staten i Virkeligheden ejer. Det er neppe saa lige en Sag at naa til Bunds deri, men Arbejdet vil blive vanskeligere ved at udskydes, og nogen Klarlæggelse af Spørgsmaalet maa sikkert kunne skaffes til Veje. Fra Amtmænd og Skovridere og andre Embedsmænd omkring i Landet maa Landbrugsministeriet kunne faa oplyst, hvilke og hvor store Strækninger Staten ejer paa de Omraader, som de vedkommende specielt kender, og i Løbet af, lad mig sige, et Aar eller saa maatte der kunne fremkomme en samlét Oversigt over Statens Fiskeriejendomme. Men derefter kommer Spørgsmaalet om Udnyttelsen af Statens Vande. Det er ikke nok at faa at vide, hvad Staten ejer, disse Rettigheder skulde ogsaa udnyttes, Staten burde efter min Mening gaa i Spidsen for en god og rentabel og rationel Drift af de den tilhørende Fiskevande. Staten har mange Betingelser for at gøre dette, Staten er for det første de fleste Steder eller maaske alle Steder Eneejer af sine Arealer, det staar den altsaa frit for at disponere over disse, medens alle andre Søejere maa dele Ejendomsretten med andre, der maaske er uvillige til at indføre Fremskridt. Disse Vanskeligheder har Staten altsaa ikke at kæmpe med. Dernæst er Statens Arealer ofte store og velegnede til Forsøg, og endvidere staar Landets bedste Sagkundskab til dens Raadighed, ligesom Staten ogsaa har den økonomiske Evne, som er en nødvendig Betingelse for at kunne udnytte de Arealer, den er i Besiddelse af, og for at kunne gennemføre Fremskridt paa Ferskvandsfiskeriets Omraade. Det er imidlertid mit Indtryk, at disse

gode Betingelser for et rationelt og rentabelt Ferskvandsfiskeri hidtil ikke af Staten er blevet udnyttet tilstrækkeligt. En Del af Søfiskerirettighederne har Staten i Aarenes Løb solgt og ofte paa en saadan Maade, at hverken Staten eller Fiskeriet som saadant har nogen Gavn eller Glæde af det. Andre Steder har Staten bortforpagtet Søfiskeriet, f. Eks. i Arresø, Esromsø, Furesøen og Silkeborgsøerne. Nogle af disse Forpagtninger er der rimeligvis intet at sige til, men andre er utvivlsomt mindre heldige, i hvert Fald giver en Del af disse Vande vistnok ikke Staten det Udbytte, de kunde give; ej heller betyder de det til Fremme af Fiskeriets og Fiskernes Interesser, som der var Mulighed for under andre Forhold. Indtægten af disse Bortforpagtninger er i de fleste Tilfælde meget smaa; der er vistnok kun 2—3 Bortforpagtninger paa over 100 Kr. hver. Det er altsaa kun smaa Summer, Staten faar ind for disse meget store og ofte om ikke just fiskerige Arealer, saa dog Arealer, som havde gode Betingelser for at ernære Fiskeriet og Fiskerne. Mange af dem drives uden nogen som helst Plan, i hvert Fald efter en Plan, som ikke kan siges at hvile paa et fiskerikyndigt Grundlag. Dette burde ændres, og naar vi faar den omtalte Fortegnelse over Statens Fiskevande, burde den lægges til Grund for en fiskerikyndig Undersøgelse af hele Forholdet og en Overvejelse af, hvorledes disse Vande kan udnyttes paa en bedre Maade end hidtil. Naar en saadan Plan fremkommer, bør Rigsdagen sættes i Stand til at dømme om, hvad Vej Staten fremtidig bør gaa, om den skal fortsætte ad Bortforpagtningens Vej eller muligt skal slaa ind paa selv at udnytte sine Vande og gøre det paa en rationel og moderne Maade. Jeg vilde tro, at dette i mange Tilfælde vilde være at foretrække. Det vil baade set fra et Fiskerisyndpunkt og ud fra andre Synspunkter være det, der vil give det bedste Udbytte. Jeg har rejst dette Spørgsmaal, og Udvalget har diskuteret det med den højtærede Minister. Jeg vil paa ny paa Udvalgets Vegne henstille til den højtærede Minister, at der kommer noget ud af dette Spørgsmaal, og at vi faar denne Fortegnelse, saaledes at Staten kan blive klar over, hvad den virkelig er i Besiddelse af, for at der ikke skal smuldre mere hen end det, der allerede er smuldret hen, og vi derefter kan faa en Undersøgelse af Forholdene, som muligvis kunde føre til, at man gik frem efter